

Загін починається з командира

НАРИС

так: молодці наші хлопці.

Володимир ШИШКО:

— На півночі все на сваях — влітку мерзлота починає танути, і будови осідають. Теплий період тут дуже короткий, значить, треба поспішати, щоб встигнути збудувати школи, житлові будинки. Наш вузол забезпечував бетоном всі будзагони, спорудження готелю... Словом, на нас лежала велика відповідальність, і кожен це усвідомлював.

І я, розмовляючи з хлопцями, відчула всю важливість роботи, яку вони виконували щодня, відчула ту обстановку ентузіазму, яка панувала в загоні.

Яким же повинен бути командир такого будзагону? Якими рисами має володіти?

— Гранічно чесний і принциповий у роботі...

— Енергії йому не позичати...

— І самовпевненості...

— Як вдалося згуртувати колектив? — із цим запитанням звертаюся до командира, п'ятикурсника економфаку Віктора Гусева.

— Так, я ставив перед собою мету згуртувати колектив, та він склався не тільки завдяки моїм зусиллям — передовим він став завдяки самим хлопцям. Вони відчували й усвідомлювали особливу ціну часу в будзагоні і трудилися на совість. Ми освоїли 442 тис. капіталовкладень замість запланованих 130 тис. На моїх плечах лежали клопоти іншого характеру — часто доводилося думати про тили нашого колективу: обути, вдягти, нагоду-

вати, організувати побут, простежити, щоб усі пішли на роботу здоровими (а коли хтось захворіє, зробити все, щоб швидше одужав). Доводилося «вибивати» машину, щоб привезти продукти і розвезти обід, автобус — підвезти на об'єкти, у нас їх було три, і всі на відстані від трьох до 15 км...

Віктор говорить про це з хвилюванням, з теплою згадує своїх товаришів — Вітю Саука, Володю Качука, Володю Шишка, Сергія Шипуліна, Сергія Кукубу... Мені важко перервати нашу розмову з Вітею, і тепер я розумію, що самовпевненість його — це не тільки впевненість у собі, у своїх силах, а й у силі і впевненості своїх товаришів. Віктор два роки працював на Півночі у будзагонах бійцем, а в цьому році — командиром. Тут він набув справжньої твердості, тут загартувався його характер.

— Одержуєш величезне задоволення, коли робиш щось своїми руками. Будзагін — це школа трудового героїзму. Пройти її, працювати в здоровому, справжньому колективі корисно кожному студенту.

Трудові будні, перемогли залишилися там, у літі-79. Знову учебний семестр, і «гвардійці» знову стали студентами. Лунає дзвоник. Поспішають на лекції Женья Вітанов, Іра Івлева, йдуть на семінар Сергій Квашин і Микола Кучерявенко, проходить практику п'ятикурсник Віктор Гусев... Звичайні студенти, яких об'єднують трудові дні, проведені в будзагоні, спогади про свій Надим.

Т. ДЯЧКОВА, наш спецкор.

За вікном дрібний, холодний дощик, вітер зриває з дерев листя. Жовтень... Уже другий тиждень ідуть заняття. Сидять на лекціях Женья Вітанов, Володя Качук та Іра Івлева, готуються до практичних занять Борис Толмач, Давид Борисов і Мартин Мгдисян. Три місяці тому зустрілися вони в будзагоні. Ім, бійцям загону, що носить ім'я Гвардійців Широнінців, випала щаслива доля — вже кілька років підрад кращі студенти економічного факультету допомагають освоювати райони Західного Сибіру. Цього року вони працювали в УПТК тресту «Північгазбуд».

Добре пам'ятає кожний з них, як уже в перші два тижні встановили рекорди: спільно з робітниками розчино-бетонного вузла «гвардійці» дали 380 кубометрів розчину на добу (потім ще додали 60 кубометрів). Уперше за час свого існування РБВ досягнув проектної потужності. На святкуванні десятиріччя тресту бійців нагородили грамотами, вручили їм цінні подарунки, про них писали в газеті «Рабочий Надима».

А з чого ж усе починалося? Як удалося хлопцям у перші тижні спільної роботи досягнути таких успіхів? Відповідають

Сергій ШИПУЛІН:

— Усе починалося з трудових буднів: втомлювалися без звички, потрібні були і вміння, і спритність... Але усвідомлення відповідальності згуртувало нас. Прийшло взаєморозуміння. Кожен працював на повну силу, робив усе, що міг, — стояв у вантажівці, теслював, був бетонником і каменярем. Взагалі я скажу